

Ив. Карановски

Гроздоберъ.

Детски спомени.

I

Нѣма да забравя утрината ранна,
Бѣлата мъгла, голѣмата луна,
Въ уличката наша въ мракъ като застана
Старата огромна черна шарпана.

Биволитѣ двата впрегнати стояха;
Чакаха, съ голѣми блѣснали очи;
Ноздритѣ имъ топла пара съ шумъ струяха,
Като че ручило нѣкакво звучи.

Кошницитѣ нови, новата футия,
Косеритѣ остри — взехме всичко съ насъ: —
Гроздоберъ настана, — съ радость, съ олелия
Всичкитѣ деца — потеглихме тогазъ.

II

Тежко загърмѣ, затропа шарпаната
И настигна други, тръгнаха напредъ —
Цѣлъ керванъ протегнатъ — скърцатъ въ тъмнината,
Губятъ се, извиватъ въ кривулистий пжтъ.

Тътнатъ празни бѣчви. Тъмно се дочуватъ
Викове далечни, префучава конь;
Бързатъ и мъглиѣ, движатъ се и плуватъ,
Взе да се проясва тъмний небосклонъ.

Ето, до лозята стигаме и — съмва.
Колко много свѣтъ въ тѣхъ вече се събралъ!
Пушка първа, втора, трета редомъ гръмва:
Сякашъ тая нощъ тукъ цѣлий градъ е спалъ.